

CÔI SỐNG

(Chúa Nhật XXXII TN, năm C)

Có Cõi Sống thì cũng có Cõi Chết. Chắc hẳn ai cũng muốn vào Cõi Sống, không ai muốn vào Cõi Chết. Nhưng “chẳng ai tìm được đường về cõi sống” (Cn 2:19). Vậy phải làm sao đây?

Có câu danh ngôn thế này: “*Life lives, life dies; life laughs, life cries; life gives up and life tries. But life looks different through everyone’s eyes* – Đời sống, đời chết; đời cười, đời khóc; đời bỏ cuộc và đời thử. Nhưng đời nhìn khác nhau qua con mắt của mỗi người”. Có nhiều loại đời, thật chí lý! Vâng, cuộc đời như thế nào là tùy cách nhìn của mình.

Cuộc đời như tấm gương, chúng ta cười thì nó cũng cười, chúng ta khóc thì nó cũng khóc. Ai cũng chào đời bằng tiếng khóc, sống với nhiều điều phàn nàn, nhưng chết với niềm hy vọng hoặc với nỗi thất vọng là cách chúng ta tự chọn.

Søren Kierkegaard (1813-1855), triết gia, thần học gia, thi sĩ, nhà phê bình người Đan Mạch, nói: “*Ngay khi bạn sinh ra trên thế giới này, bạn đã đủ già để chết*”. Còn Hans Christian Andersen (1805-1875), nhà văn kiêm nhà soạn kịch người Đan Mạch, nói: “*Cái chết đi nhanh hơn gió và không bao giờ trả lại thứ gì mình đã lấy đi*”.

Nói đến cuộc đời là nói đến cuộc sống, nói chính xác là cách sống. Có người sống nhanh, sống vội vã; có người sống chậm, sống từ từ; có người sống xả lảng, bất cần; có người sống cẩn thận, ý tứ; có người sống ác độc, có người sống nhân hậu; có người sống tham sanh, úy tử; có người sống cực khổ, dăm hy sinh vì người khác. Cách sống có đủ kiểu và đủ mức!

Trình thuật 2 Mcb 7:1-2. 9-14 nói về “cuộc tử đạo của bảy anh em”, và có cả người mẹ nữa. Trình thuật này là một thước phim bi hùng của những con người yêu công lý và hòa bình, dám chết cho chính nghĩa. Từ cổ chí kim, từ Đông chí Tây, từ Nam chí Bắc, đâu đâu cũng có những kiểu bách hại tôn giáo, càng ngày người ta càng ranh ma và tinh vi hơn.

Kinh Thánh kể rằng, có bảy anh em bị bắt cùng với bà mẹ. Vua An-ti-ô-khô cho lấy roi và gân bò mà đánh họ, để bắt họ ăn thịt heo là thức ăn luật Mô-sê cấm. Thay mặt cho anh em mình, một người lên tiếng nói: “*Vua muốn tra hỏi chúng tôi cái gì? Vua muốn biết điều gì? Chúng tôi sẵn sàng **thà chết chẳng thà vi phạm luật pháp** của cha ông chúng tôi*”.

Vua tức giận, ra lệnh nung một cái chảo lớn, ra lệnh cắt lưỡi người vừa nói thay cho anh em, lột da đầu và chặt cụt chân tay của anh ngay trước mắt các anh em và bà mẹ. Chặt chân tay anh rồi, vua truyền lệnh đưa anh còn đang thở thoi thóp đến lò lửa mà nướng. Cảnh tượng thật hãi hùng!

Thế nhưng bà mẹ và các anh em vẫn **khích lệ nhau** chết cho anh dũng. Họ bảo nhau rằng Thiên Chúa thấy rõ và chắc hẳn người đủ lòng thương chúng ta, như lời ông Mô-sê đã làm chứng cho mọi người rằng: “*Đức Chúa sẽ đủ lòng thương hàng tôi tớ*”.

Người thứ hai cũng phải chịu các cực hình y như người thứ nhất. Khi sắp trút hơi thở cuối cùng, anh nói: *"Vua là một tên hung thần, vua khai trừ chúng tôi ra khỏi cuộc đời hiện tại, nhưng bởi lẽ chúng tôi chết vì Luật pháp của Vua vũ trụ, nên Người sẽ cho chúng tôi sống lại để hưởng sự sống đời đời"*.

Đến người thứ ba bị tra tấn. Vừa được yêu cầu anh liền thè lưỡi, can đảm đưa tay ra, và khẳng khái nói: *"Tôi có được lưỡi này, tay này, là do Chúa Trời ban. Nhưng vì luật Chúa Trời, tôi coi khinh những thứ đó, và tôi hy vọng nhờ Chúa Trời, tôi sẽ lấy lại được"*. Nhà vua và quần thần phải sửng sốt vì lòng can đảm của người thanh niên đã dám coi thường đau khổ. Người thứ tư cũng bị tra tấn như vậy. Khi sắp tắt thở, anh nói: *"Thà chết vì tay người đời đang khi dựa vào lời Thiên Chúa hứa mà hy vọng sẽ được Người cho sống lại. Còn vua, vua sẽ không được sống lại để hưởng sự sống đâu"*.

Lần lượt bảy anh em đều bị lý hình hành hạ cho đến chết, nhưng ai cũng hiên ngang đối diện với Tử Thần. Cuối cùng, người mẹ cũng chết theo các con. Cả gia đình trở thành thánh tử vì đạo. Diễm phúc biết bao! Tuy nhiên, vấn đề là họ can đảm liều thân vì Chúa. Tử đạo bằng máu là bị giết chết liền, còn tử đạo liên li là chết từ từ. Tử đạo kiểu nào cũng khó, không có ơn Chúa thì không thể vượt qua chính mình!

Cuộc sống luôn có nhiều lúc khó khăn, cả tinh thần và thể lý, hãy chân thành tâm sự với Chúa: *"Lạy Chúa, xin nghe con giải bày lẽ phải, lời con than vãn, xin Ngài để ý; xin lắng tai nghe tiếng nguyện cầu thoát ra từ miệng lưỡi chẳng điều ngoa"* (Tv 17:1). Và cứ an tâm tín thác vào Ngài, như tác giả Thánh Vịnh bộc bạch: *"Dối vết chân Ngài, con không vấp ngã. Con kêu lên Ngài, lạy Thiên Chúa, vì Ngài đáp lời con. Xin lắng tai và nghe tiếng con cầu"* (Tv 17:5-6). Càng tránh né đau khổ hoặc tìm cách diệt đau khổ thì càng đau khổ, dám đối mặt với nó và đi xuyên qua nó là chiến thắng nó, chúng ta sẽ thanh thản cười vào những nỗi đau khổ. Đó là một dạng tự trào phúng. Khôi hài có khả năng biến đau khổ thành tiếng cười.

Cầu nguyện là sức mạnh của con người, khả dĩ khiến Thiên Chúa "mùi lòng" và thay đổi số phận của chúng ta. Cầu nguyện để được bình an và được Thiên Chúa xót thương: *"Xin giữ gìn con như thể con người, dưới bóng Ngài, xin thương che chở. Về phần con, sống công minh chính trực, con sẽ được trông thấy mặt Ngài, khi thức giấc, được thoả tình chiêm ngưỡng Thánh Nhan"* (Tv 17:8 và 15).

Cầu nguyện là hơi thở, là lương thực của Kitô hữu để có thêm sức sống. Thật vậy, Chúa Giêsu luôn cầu nguyện, làm gì Ngài cũng cầu nguyện một mình nơi thanh vắng. Ngài muốn chúng ta noi gương Ngài nên Ngài khuyên: *"Anh em hãy tỉnh thức và cầu nguyện luôn, hầu đủ sức thoát khỏi mọi điều sắp xảy đến và đứng vững trước mặt Con Người"* (Lc 21:36).

Cõi sống đời này đã quan trọng rồi, cõi sống đời sau càng quan trọng hơn gấp bội, không gì có thể so sánh. Vì cõi sống đời sau là cõi trường sinh, bất tử, vô hạn; còn cõi sống đời này hữu hạn, sẽ có lúc chấm dứt. Muốn sống thì phải sống khôn, sống khéo. Đó là điều tất yếu.

Thánh Phaolô khuyên: *"Anh em hãy **đứng vững** và **nhắm giữ** các truyền thống chúng tôi đã dạy cho anh em, bằng lời nói hay bằng thư từ. Xin chính Chúa chúng ta là Đức Giêsu Kitô, và xin Thiên Chúa là Cha chúng ta, Đấng yêu thương chúng ta và đã dùng ân sủng mà ban cho chúng ta niềm an ủi bất diệt và niềm cậy trông tốt đẹp, xin các Ngài an ủi và cho tâm hồn anh em được vững mạnh, để LÀM và NÓI tất cả những gì tốt lành"* (2 Tx 2:15-17). Ngôn hành phải song song, cân bằng hai vế như trong một phương trình, không thể chỉ có một vế.

Như đã nói, cầu nguyện là điều cần thiết, lời cầu nguyện còn có sức mạnh liên đới, khả dĩ tác động tới người khác. Cầu nguyện lẫn nhau như chất xúc tác giúp cân bằng tâm linh lẫn nhau, vì ba thù là loại virus cực độc. Ba thù là Ma Quỷ, Thế Gian và Xác Thối. Ma Quỷ như những tên cướp đường, chúng có thể ập đến bất ngờ, không cảnh giác thì trở tay không kịp; Thế Gian ví

như thời tiết thất thường, chúng ta có thể bị bệnh tật nếu không bảo vệ mình bằng các dưỡng chất hoặc thuốc men; Xác Thịt là các thói hư tật xấu, ví như sâu bọ đục khoét thân cây, không kịp chữa thì cây sẽ chết. Xác thịt là chính mình, loại nội gián vô cùng nguy hiểm, có thể nguy hiểm hơn hai kẻ thù kia!

Không ai dám nhận mình là trong sạch, vô tội, công chính. Thánh Phaolô cũng đã phải cậy nhờ người khác: *"Xin anh em cầu nguyện cho chúng tôi, để lời Chúa được phổ biến mau chóng và được tôn vinh, như đã thấy nơi anh em. Xin cũng cầu nguyện cho chúng tôi được thoát khỏi tay người độc ác xấu xa, bởi vì không phải ai cũng có đức tin"* (2 Tx 3:1-2). Con người rất yếu đuối, sơ sẩy một chút là sa ngã ngay, thậm chí chúng ta còn tự biện hộ và viện cớ với nhiều lý lẽ lắm. Cái tôi đúng là đáng ghét thật!

Không có Chúa thì chúng ta chẳng làm gì được (x. Ga 15:5), thờ cũng chẳng nổi. Vì thế mà đừng cậy sức mình, ngay cả trên đường hoàn thiện chính mình. Nhưng có Chúa thì OK ngay, tất cả chỉ là "chuyện nhỏ". Thánh Phaolô cho biết: *"Chúa là Đấng trung tín: Người sẽ làm cho anh em được vững mạnh, và bảo vệ anh em khỏi ác thần. Trong Chúa, chúng tôi tin tưởng vào anh em: anh em đang làm và sẽ làm những gì chúng tôi truyền. Xin Chúa hướng dẫn tâm hồn anh em, để anh em biết yêu mến Thiên Chúa và biết chịu đựng như Đức Kitô"* (2 Tx 3:3-5).

Trình thuật Lc 20:27-38 nói về Sự Sống Lại (tương đương Mt 22:23-33 và Mc 12:18-27). Chính sự sống lại này xác định giá trị của niềm tin Kitô giáo: *"Nếu Đức Kitô đã không trỗi dậy thì lòng tin của anh em thật hão huyền, và anh em vẫn còn sống trong tội lỗi của anh em"* (1 Cr 15:17).

Kinh Thánh cho chúng ta biết có hai nhóm chuyên phá bĩnh: Pha-ri-sêu và Xa-đốc. Nhóm Pha-ri-sêu tin có sự sống lại nhưng lại ưa thói giả hình, còn nhóm Xa-đốc không tin có sự sống lại.

Một hôm, có mấy người thuộc nhóm Xa-đốc đến gặp Đức Giêsu, và hỏi Ngài một lèo: *"Thưa Thầy, ông Mô-sê có viết cho chúng ta điều luật này: Nếu anh hay em của người nào chết đi, đã có vợ mà không có con, thì người ấy phải lấy nàng, để sinh con nối dòng cho anh hay em mình. Vậy nhà kia có bảy anh em trai. Người anh cả lấy vợ, nhưng chưa có con thì đã chết. Người thứ hai, rồi người thứ ba đã lấy người vợ góa ấy. Cứ như vậy, bảy anh em đều chết đi mà không để lại đứa con nào. Cuối cùng, người đàn bà ấy cũng chết. Vậy trong ngày sống lại, người đàn bà ấy sẽ là vợ ai, vì cả bảy đều đã lấy nàng làm vợ?"*.

Đúng là những kẻ chuyên tìm cách hại người khác, bề ngoài làm ra vẻ nghiêm chỉnh nhưng đầu óc và lòng dạ họ đầy cặn bã, những thứ ô uế nhất. Cái miệng hại cái thân, vì phát ngôn bất cẩn. Kinh Thánh Cựu Ước cho biết: *"Con người phải chịu hậu quả lời mình nói và được hưởng những gì môi miệng họ thốt ra. Sống hay chết đều do cái lưỡi, ai yêu chuộng nó, sẽ lãnh nhận hậu quả"* (Cn 18:20-21). Còn Tân Ước xác định: *"Ai cho mình đạo đức mà không kiểm chế miệng lưỡi là tự dối lòng mình, vì đó chỉ là thứ đạo đức hão"* (Ga 1:26). Chớ khinh suất mà nói càn! Tự rước họa vào thân chỉ vì KHÔNG uốn lưỡi bảy lần trước khi nói.

Nhóm Xa-đốc cho rằng đó là vấn đề hóc búa, chỉ từ lết đến chết mà thôi. Nhưng họ lầm to! Chúa Giêsu thần nhiên chứng minh: *"Con cái đời này cưới vợ lấy chồng, chứ những ai được xét là đáng hưởng phúc đời sau và sống lại từ cõi chết, thì không cưới vợ cũng chẳng lấy chồng. Quả thật, họ không thể chết nữa, vì được ngang hàng với các thiên thần. Họ là con cái Thiên Chúa, vì là con cái sự sống lại. Còn về vấn đề kẻ chết trỗi dậy thì chính ông Mô-sê cũng đã cho thấy trong đoạn văn nói về bụi gai, khi ông gọi Đức Chúa là Thiên Chúa của tổ phụ Áp-ra-ham, Thiên Chúa của tổ phụ I-xa-ác, và Thiên Chúa của tổ phụ Gia-cóp. Mà Người không phải là Thiên Chúa của kẻ chết, nhưng là Thiên Chúa của kẻ sống, vì đối với Người, tất cả đều đang sống"*.

Ui da, nghe mà lòng bùng nổ tai. Sao Anh Chàng Giêsu này thông minh và khôn ngoan thế nhỉ? Con Bác Thợ Mộc Giuse và Cô Maria ở xóm nghèo Na-da-rét mà hay dữ vậy ta? Tất nhiên bọn

Xa-đốc phải cầm họng, đành ngậm bồ hòn làm ngọt, lủi thủi kéo nhau đi chứ đứng lại đây thì có nước độn thổ mà thôi!

Không có Ánh Sáng của Thiên Chúa thì không ai biết đường về Cõi Sống, có Ánh Sáng của Ngài chiếu soi thì chúng ta tin tưởng sẽ đến đích, an tâm và vui sống: *"Chúa sẽ dạy con biết đường về cõi sống: trước Thánh Nhan, ôi vui sướng tràn trề, ở bên Ngài, hoan lạc chẳng hề vơi!"* (Tv 16:11).

Nhưng ai khả dĩ được vào Cõi Sống, Miền Trường Sinh? Tác giả Thánh Vịnh cho biết rạch ròi: *"Người thực thi công chính được đi vào cõi sống, kẻ theo đuổi gian tà phải đến chốn tử vong"* (Cn 11:19). Đó là sự công bình và công lý của Thiên Chúa vậy! Sống công chính là làm đúng những điều Thiên Chúa truyền dạy, như ông Nô-ê đã thi hành ngày xưa vậy (St 6:22 và 7:5).

Lạy Thiên Chúa, xin giúp con biết không ngừng tìm kiếm Thánh Nhan Ngài, xin giúp con luôn sống đúng theo Thánh Ý Ngài – dù khi vui hay buồn, lúc sướng hay khổ. Ngài ở đâu thì xin cho con cũng được ở đó. Con cầu xin nhân danh Thánh Tử Giêsu, Đấng cứu độ nhân loại. Amen.

TRÂM THIÊN THU